

Hvad ser du?

Det er flovt, at jeg, som har været med til at udgive fru *Yvonne Marquard Pedersens* bog, citerer dens titel forkert. Bogen hedder ikke, som angivet i august-nummeret, »Herrens omveje er *forunderlige*«, men »Herrens omveje er *uransagelige*«.

Medens disse linier skrives (juli måned), er bogen kun en uge gammel, men har straks her på *Langeland* vakt opmærksomhed. Forfatterinden har i dag fredag den 17. juli signeret sin bog i boghandelen i *Rudkøbing*, og i løbet af eftermiddagen, da hun var til stede i bogladen, var der i alt solgt ca. 40 eksemplarer, hvilket er overordentligt meget efter langlandske forhold.

En meget kendt kunstner, der især er landskendt fra nogle børneudsendelser i fjernsynet, har også for nogen tid siden været i boghandelen i lignende ærinde som fru Yvonne – men da kom der langt fra så mange.

Vort håb er, som jeg skrev i anmeldelsen af bogen i juli, at den må være et Guds redskab her på øen og ud over vort land. Jeg har en følelse af, at første oplag snart vil være udsolgt.

*

I artiklen om *tilbedelse* taler jeg lidt om at være *stadig nyfrelst*, ja blive mere og mere nyfrelst, alt som årene går. Der er intet, der gør et dybere indtryk på oprigtige mennesker, end den taknemmelighed, overvældethed og glæde, der er de nyfrelstes præg.

De føler sig bestemt ikke bedre end andre, ej heller frommere og mere helhjertede, men de føler sig benådede ud over alle grænser.

Det er dette, vi her på *Langeland* kan mærke, har gjort indtryk på adskillige, der har læst bogen om Guds uransagelige omveje. En af læserne er en temmelig kendt, stærkt venstreorienteret forfatter.

Måtte budskabet om verdens Frelser nå ud til mange sådanne!

*

Høsten vil blive stærkt forsinket i år, og det ustadige vejr er en påmindelse om, at det ikke er nogen selvfølge, at dette folk hvert år har båret en rig høst ind, så at alle danskere uden undtagelse hver dag har nok at spise, ja rigeligt.

Lad os også dette år omslutte høsten, grundlaget for vor jordiske eksistens, med vor forbøn og frembære tak og pris til

Gud, alle gode gavers Giver, på hele vort folks vegne!

*

Når man kommer i personlig berøring med menneskenes egentlige nød, således som den f.eks. kommer til udtryk rundt omkring i København og vore større provinsbyer, da bliver man hurtigt klar over, at *politisk arbejde* aldrig tager sig af de egentlige problemer, men i virkeligheden bevæger sig på overfladen.

Nogle unge mennesker har i juli måned søgt at bringe evangeliet til et af de mørke kvarterer i København (Vesterbro). Her mødte de noget af syndens og mørkets magt og kunne se, at det eneste, der kan hjælpe trællebundne mennesker, er det sidste, de vil høre om. Det store flertal er aldeles afvisende overfor evangeliet, skønt de lever så elendigt et liv.

De mødte også noget af hadet. En af dem fortalte mig, at han aldrig havde set så hadefulde øjne som dem, der mødte ham, når han vidnede om Herren Jesus.

*

Siden vore politikere har revet folkeskolen løs fra evangeliet, åbnet for pornografi og fri abort samt meget andet ondt, er det gået rivende ned ad bakke for dette folk; det er gået så hurtigt, at man undertiden tror, man er kommet til et andet land, og et andet folk – men nej, det er Danmark, og det er det danske folk!

Det er folket, der har valgt politikerne; man må derfor gå ud fra, at flertallet ønsker denne udvikling.

Det rejser spørgsmålet, om flertallet altid har ret. Demokrati bygger jo på flertalsvedtagelser.

Allerede *Søren Kierkegaard* understregede, endnu før enevælden var ophørt, at flertallet aldrig har ret i moralske og åndelige spørgsmål. Det har sandelig vist sig at være rigtigt, og følgerne af flertallets vedtagelser på disse felter er mere end tragiske.

Hvordan skal rigerne da styres? Er enevælde bedre end demokrati? Det spørgsmål har optaget menneskene siden oldtiden. *Platon* går i sit mægtige værk om *staten* ind for, at det bør overlades filosofferne at styre staten, og at de skal opdrages og uddannes dertil på en yderst krævende og nøjeregnende måde.

Siden ham har utallige skrevet om statens styrelse, men ingen har kunnet give

det endegyldige svar. Det findes nemlig ikke hos menneskene. Alle mulige forskellige løsninger er blevet prøvet i tidernes løb; for tiden forsøger man med proletariats diktatur i de socialistiske stater, med præstevælde i nogle muhamedanske, med militærdiktatur andre steder, og med flertalsstyre i de demokratiske stater – men ingen styreform er holdbar i det lange løb. Historien slutter, hvis jeg forstår Ordet ret, med et antikristeligt verdensdiktatur, hvorved den menneskelige styreform når sit klimaks af dårskab og ondskab.

Nu står vi her i landet foran et folketingsvalg. I følge grundloven skal statsministeren udskrive valg inden udløbet af valgperioden, der er på fire år. Følgelig bliver der folketingsvalg senest i januar 1988.

Hvorledes skal Guds børn forholde sig til politik? Det vil jeg ikke give noget svar på. Kun vil jeg fremhæve, at politisk virksomhed ikke berører menneskets og samfundets egentlige problemer, thi de har med synd og skyld at gøre, med ansvar og ansvars konsekvenser. Derfor har menigheden den hovedopgave at være et be-dehus, hvor bønnen ikke aflader. Menigheden har det budskab fra Gud, der går til sagens rod, og det hemmelige våben (bønnen), hvormed den kan bekæmpe samfundets egentlige fjender.

De unge, der gik på Vesterbro i København, mødte, som nævnt, menneskets dybe nød og afmagt, dets trældom under synden og mørket, dets fjendtlige holdning imod Gud. Det kan politikerne ikke hjælpe dem ud af. Men det kan Ordet og bønnen!

Disse linier er ikke skrevet, fordi jeg ønsker at omgive politikerne med ringagt. De gør formentlig deres arbejde så godt, de kan ud fra deres overbevisning. Jeg ønsker derimod, at vi forbereder det kommende valg i bøn til Gud, at han vil afsætte og indsætte mennesker efter sin vilje og give os et styre, der frygter Gud.

*

»Retfærdighed løfter et folk, men synd er folkenes skændsel« (Ordspr. 14,34). Det ord kender vi. Det er en hjælp i vor forbøn for vort folk. Vi kan ikke bede som farisæere, men som medskyldige. Sådan bad Daniel for sit folk (Dan. 9). »Ikke i tillid til vore retfærdshandlinger fremfører vi vor begæring for dit åsyn, men i tillid til din store barmhjertighed!«

*

Hvordan forberedes en mand til åndeligt arbejde? Jeg ved det ikke; der kan næppe opstilles almengyldige regler herfor; Herren kender jo enhver, som han udvælger, og handler personligt med hver eneste af dem.

Dog synes det altid godt for en mand, at der lægges åg på ham i hans ungdom (Klag. 3,27). Den, der kommer for let gennem livet, egner sig ikke til åndeligt arbejde. Det er ikke alene kundskaber, der gør en mand egnet til at bære åndeligt ansvar, men også erfaring – og til de væsentligste erfaringer hører modgangen.

Vi ønsker alle vore unge alt muligt

godt, og vi ønsker dem det af hele vort hjerte uden forbehold af nogen art. Vi ønsker dem en god uddannelse, et godt arbejde, et lykkeligt hjem – vi ønsker dem Herrens rigeste velsignelser – men når han lægger åg på nogle af dem, forstår vi, at han anlægger evighedens synspunkt for, hvad der er godt for dem – thi han elsker dem højere end vi, og han kender dem og deres fremtid fuldt ud.

Vi er nu og da fristede til at synes, at der er blevet lagt for tunge åg på nogle af de unge – og vi forstår ikke Herrens veje – men det skal en dag blive helt klart, at Han elskede dem, da han lod det tunge ramme dem – og at han endog velsignede dem derigennem.

Det er, som om nogle er født på solside – alt lykkes for dem, og de kender kun til medgang – andre er det anderledes med. Der er imidlertid ingen, der kan være til virkelig hjælp for menneskene, uden at han også selv kender til den side, hvor solen ikke skinner.

Jeg har tidligere sagt, at de, der går noget igennem, altid tjener os andre; det gælder ikke mindst unge, der er stedt i trængsler og lidelser. De vækker os til hjerteransagelse og bøn, og de kalder råbet frem i os: »Kom, Herre Jesus! kom snart – meget snart!«

*